

ORTOGRAF, årtågråf, m. 3. (från grek.) En, som är väl kunnig i rättskrifningsläran. [Orth.—.]
ORTOGRAFI, årtågråfi, f. 3. 1) Rättskrifning, rättstafning. — 2) Rättskrifningslära. [Orthographi.]

ORTOGRAFISK, årtågråfissk, a. 2. Som angår eller öfverensstämmer med rättskrifningsläran. [Orthographisk.]

ORTOKLAS, årtåkläsk, m. 3. En stenart, äfv. kallad kalifältspat. [Orth.—.]

ORTOLANSPARF, årtolansparrv, m. 2. pl. — *sparfvar*. Fågel af Sparfsläktet, ofvan grågrön, under rödbrun, med högst läckert kött. Emberiza hortulana.

ORTOPEDI, årtåpedi, f. 3. (från grek.) Konsten att afhjälpa kroppsliga missbildningar och snedheter hos barn. [Orthopædi.]

ORTOPEDISK, årtåpedissk, a. 2. *O-t institut*, anstalt der barn och yngre personer botas för kroppsliga missbildningar och snedheter. [Orthopædisk.]

ORUBBAD, a. 2. Ej rubbad, ostörd. *Sitta i o-t bo*, förman, som enkling eller enka åtnjuter genom testamente af sin afidna maka, att utan delning med barn eller andra arfvingar behålla det gemensamma boet intill sin död. — *Syn.* Ostörd, Oqvald. — *Orubbadt*, adv.

ORUBBELIG ell. **ORUBBLIG**, a. 2. 1) Som ej kan rubbas. *O. trohet*. — 2) (om person) Som ej kan bringas ifrån beslut, föresats. *Han är o. i sitt beslut. O. i sin tro*. — *Syn.* Obrottslig, Oryggelig. — *Orubblighet*, f. 3. — *Orubbligt*, adv.

ORYGGELIG ell. **ORYGGLIG**, a. 2. 1) Som ej kan ryggas, återkallas. *EU o-t löfte*. — 2) Se *Orubbelig*. — *Orygglighet*, f. 3. — *Oryggeligen* eller *Oryggligt*, adv.

ORÅD, n. 3. Skadligt, förderligt råd, förehafvande. *Taga sig o. före*, företaga något skadligt, förderligt, farligt. *Han föll på det o-et, att...*, han kom på den skadliga, förderliga tanken, att... *Märka o.*, märka, misstänka, ana fara, svek, bedrägeri.

ORÅDELIG ell. **ORÅDLIG**, a. 2. Hvertill ej bör rådas; som ej kommer af något godt råd. *Det vore o-t att nu försöka det*. — *Syn.* Se *Otjenlig*.

ORÅDD, a. 2. Ej rädd; oförskräckt. *En o. man*. — *Syn.* Se *Oförskräckt*.

ORÅKNELIG, a. 2. Som ej kan räknas. *En o. mängd*. — *Syn.* Otalig. — *Oråknelighet*, f. 3. — *Oråkneligt*, adv.

ORÅTT, a. 1. Ej rätt: 1) Ej riktig; oriktig. *O. nyckel. Falla, komma i o-a händer. På o. ställe, tid. Hafva o. begrepp om en sak. O. sida, ända. Träffa o. man*. (Fig.) *Gå o-a vägar*, handla emot heder, ära, rättvisa; (i religiös mening) tjena synden. *Börja i o. ända*, förvänt, oklokt. — *Syn.* Se *Oriktig*. — 2) (i mor. mening) Ej öfverensstämmande med det rätta, med rättvisan. *EU o. handlingssätt. O. gods, se Oråttfången*. — *S. m. sing.* 1) Hvad som ej är öfverensstämmande med det riktiga, rätta. *Göra o.*, begå ett fel, t. ex.: *Jag gjorde o., då jag åtog mig ett sådant uppdrag. Hafva o.*, oriktigt bedöma, påstå något; begå ett fel, t. ex.: *Du har o. i att påstå det; han har mycket o. i att beklaga sig; jag hade o., då jag beskyllde honom för det. Ge någon o.*, förklara, att någon har orätt. — *Syn.* Oriktighet, Fel. — 2) Hvad som ej är öfverensstämmande med det sedligt rätta, med heder och rättvisa. *Göra o.*, begå orättvisa, handla mot lag och rättvisa.

Göra någon o., tillfoga honom oförrätt. *Jag har ej gjort honom o. på en styfver*, han har ej förlorat en styfver genom orätt af mig. *Göra o. i spel*, göra sig i spel skyldig till svek, bedrägeri. *Lida o.*, bliwa förorättad, lida oförrätt. *Med o.*, på orätt sätt, genom orätta medel, emot rätt och lag, emot rättvisan, med våld eller svek. (Ordspr.) *Med o. fås, med sorg förgås*, oråttfången gods har ingen varaktighet. — *Syn.* Oförrätt, Oråttvisa. — *Adv.* Ej rätt: 1) Oriktigt. *Läsa, förslå, höra o. Uret går o.* — *Syn.* Se *Oriktigt*. — 2) Emot det rätta, emot rättvisan, emot rätt och lag. *Handla o. Han har o. tillagnat sig den äran*.

ORÅTTFÅNGEN, a. 2. neutr. — *et*. Med orätt förvärfd. *O-et gods har ingen varaktighet*.

ORÅTTFÄRDIG, a. 2. Som handlar, tänker, är eller sker emot det rätta, mot rättvisan, mot gudomlig eller verldslig lag. Brukas mest i religiös mening. *En o. menniska. Ett o-t hjerta. O-t handlingssätt*.

ORÅTTFÄRDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara oråttfärdig. Jfr. *Oråttfärdig. Hans o. blef hans eget förderf.* — 2) Oråttfärdig handling. *Begå en o.*

ORÅTTFÄRDIGT, adv. På ett oråttfärdigt sätt.

ORÅTTMÄTIG, a. 2. Stridande mot lag och rätt, emot gällande författningar. *O. besittning. O. innehafvare*, som med orätt innehar något. — *Syn.* Olaglig. — *Oråttmätighet*, f. 3. — *Oråttmätigt*, adv.

ORÅTTRÅDIG, a. 2. Som i råd, öfverläggning och beslut hyllar hvad orätt är; stridande mot rättvisan. *En o. man. O-a beslut, åtgärder*. — *Syn.* Se *Oråttvis*. — *Oråtttrådighet*, f. 3. — *Oråtttrådigt*, adv.

ORÅTTVIS, a. 2. Ej rättvis; stridande mot naturlig rättvisa. Säges både om person och sak. *Vara o. emot någon. Röna en o. behandling. O-t förfarande*. — *Syn.* Oråtttrådig, Oråttmätig, Orätt.

ORÅTTVISA, f. 1. 1) Egenskapen att vara oråttvis; stridighet emot rättvisan. *O-n af en åtgärd, af en handling*. — 2) Fallenhet för att vara oråttvis; oråttvist handlingssätt. *Hans o. är känd*. — 3) Oråttvis handling. *Han hade begått många o-sor*. — *Syn.* (för alla bem.) Oråtttrådighet.

ORÅTTVISLIGEN, adv. eller:

ORÅTTVIST, adv. Med orätt, emot rätt, emot rättvisa. *Blifva o. dömd*. — *Syn.* Orätt, Oråtttrådigt, Oråttmätigt.

ORÖJD, a. 2. 1) Ej röjd (om skog o. d.). — 2) Ej upptäckt. *Hemligheten är ännu o.*

ORÖRD, a. 2. Ej rörd: 1) Ej vidrörd; orubbad, oförminskad. *Maten stod o. Lemna o.*, gå ifrån något, utan att röra det. — 2) Obevekt. *Hans själ förblef o.*

ORÖRLIG, a. 2. 1) Som ej kan röras ur sitt ställe. *En o. klippa*. — *Syn.* Orubblig, Fast. — 2) Som ej rör sig; utan att röra sig. *Ligga aldeles o.* — *Syn.* Liflös. — 3) (fig.) Obeveklig, känslolös. — *Orörlighet*, f. 3. — *Orörligt*, adv.

OS, n. 5. I. 1) (i fornspråket) Mun. — 2) (nu) a) Utloppet af en eller flod. Deraf *Oset*, benämning på den del af Hjelmaren, som ligger närmast intill staden Örebro, ända till Essundet. — b) (prov.) Benämning på sådana ställen i sjöar, der vattnets rörelse för öfrigt lugna yta, eller om vintern en ständigt öppen vak eller svag